

दानिएलचे पुस्तक - एकशे शहाण्णवावा भाग

प्रकटीकरण १० मधील देवाच्या अंतिम काळातील लोकांचा प्रकटीकरणात्मक प्रवास: भविष्यसूचक समांतरता आणि दैवी निराशा

Jeff Pippenger
2024-04-27

प्रकटीकरणाच्या दहाव्या अध्यायात, जिथे पहिल्या व दुसऱ्या देवदूतांच्या संदेशांचा इतिहास दर्शविला आहे, तेथे योहानाला, देवाच्या अंतिम दिवसांतील लोकांचे प्रतीक म्हणून, तो प्रतीकात्मक रीतीने ज्या इतिहासाचे प्रतिनिधित्व करीत होता, त्या इतिहासात निराशा येणार असल्याचे पूर्वसूचित करण्यात आले; आणि ती निराशाच पहिल्या व दुसऱ्या देवदूतांच्या इतिहासातील तो घटक होता, जो त्यांचा विश्वास परीक्षित करण्यासाठी मिलेराइटांच्या समजुतीपासून मुद्रांकित ठेवण्यात आला होता.

आणि मी स्वर्गातून ऐकलेला आवाज पुन्हा माझ्याशी बोलला व म्हणाला, समुद्रावर आणि पृथ्वीवर उभ्या असलेल्या देवदूतांच्या हातातील उघडे असलेले ते छोटे पुस्तक जा आणि घे. तेव्हा मी त्या देवदूताकडे जाऊन त्याला म्हटले, मला ते छोटे पुस्तक दे. आणि तो मला म्हणाला, ते घे आणि खाऊन टाक; ते तुझे पोट कडू करील, परंतु तुझ्या तोंडात ते मधासारखे गोड लागेल. मग मी देवदूताच्या हातातून ते छोटे पुस्तक घेतले आणि ते खाऊन टाकले; आणि ते माझ्या तोंडात मधासारखे गोड लागले; पण ते खाल्ल्याबरोबर माझे पोट कडू झाले. प्रकटीकरण १०:८-१०.

दहाव्या वचनात, 11 ऑगस्ट 1840 पासून—जेव्हा समर्थ देवदूत आपल्या हातात एक लहान पुस्तक घेऊन खाली उतरला—ते 22 ऑक्टोबर 1844 रोजी झालेल्या महान निराशेपर्यंतच्या इतिहासाचे योहान प्रतिनिधित्व करतो. तो त्या इतिहासाचे प्रतीकात्मक प्रतिनिधित्व करण्यापूर्वी, “स्वर्गातून” त्याने “ऐकलेल्या आवाजाने” त्यास असे सांगितले की, तो ते लहान पुस्तक खार्इल तेव्हा, “ते तुझे पोट कडू करील, परंतु तुझ्या तोंडात ते मधाप्रमाणे गोड असेल.” ती कडू निराशाच मिलेराइट्सच्या विश्वासाची परीक्षा घेणारी ठरली, आणि ती निराशा येण्यापूर्वी त्यांना तिच्याविषयी माहिती असणे त्यांच्या हिताचे नव्हते; परंतु योहान अंतिम दिवसांतील त्या लोकांचे प्रतिनिधित्व करतो, ज्यांना घटनांच्या रेखाटनाशी संबंधित तथ्ये—जी पहिल्या व दुसऱ्या देवदूतांच्या संदेशांचा इतिहास आहेत—माहित असणे आवश्यक आहे.

तो पवित्र इतिहास हे दर्शवितो की शेवटच्या दिवसांतील लोकांवर एक परीक्षा आणली जाणार होती, आणि ती अशी एका गोष्टीवर आधारलेली परीक्षा असणार होती की त्या परीक्षेच्या आधी ती गोष्ट त्यांनी समजून घेणे त्यांच्या हिताचे नव्हते; तरीही तो मिलेराइट्सचा तंतोतंत समान अनुभव नव्हता, जरी तो पहिल्या व दुसऱ्या देवदूताद्वारे दर्शविलेल्या घटनांच्या रेखाटनाशी पूर्णपणे सुसंगत होता; कारण सात मेघगर्जनाही “भविष्यातील घटना, ज्या त्यांच्या क्रमाने प्रकट केल्या जातील,” यांचेही प्रतिनिधित्व करतात.

मिलेराइट्सचा मूलभूत इतिहास जाणून घेणे आवश्यक असले तरी, देवाची अंतिमकाळातील प्रजा मिलेराइट्सप्रमाणेच घटनांची तीच रूपरेखा पूर्ण करणार होती; परंतु मिलेराइट्सची जी परीक्षा झाली, ती त्यांना आगाऊ माहित नसणेच त्यांच्यासाठी हितावह होते; ती एक भिन्न परीक्षा असणार होती, जी अशा एका घटकामुळे उद्भवली होती, जो त्या वेळ येईपर्यंत मुद्रांकित ठेवला गेला होता, जेव्हा यहूदांच्या कुळातील सिंहाने येशू ख्रिस्ताचे प्रकटीकरण उघडावे; आणि हे दानियेल अकराव्या चाळीसाव्या वचनाच्या गुप्त इतिहासात घडते.

जे सीलबंद करण्यात आले होते, ते देवाच्या शेवटच्या दिवसांतील लोकांची परीक्षा घेण्यासाठीच नियोजित होते, आणि ती परीक्षा त्या मार्गचिन्हाशी सुसंगत ठरणार होती जिथे मिलेरावादींची परीक्षा झाली होती; कारण मिलेरावादी इतिहासातील पहिल्या परिपूर्तीत असो वा शेवटच्या दिवसांच्या अंतिम परिपूर्तीत, सात गडगडाट हे “घटनांचे एक

रेखाटन” होते, “जे त्यांच्या क्रमाने प्रकट केले जाणार होते.”

जे व्यापकपणे ओळखले गेलेले नाही ते असे की, ११ ऑगस्ट, १८४० रोजी लहान पुस्तकासह ख्रिस्ताच्या अवतरणाचा इतिहास जॉन जसा २२ ऑक्टोबर, १८४४ च्या महान निराशेपर्यंत प्रतिनिधित्व करतो, तसाच तोच इतिहास १९ एप्रिल, १८४४ रोजी दुसऱ्या देवदूताच्या अवतरणानेही प्रतिनिधित्व करण्यात आला होता. पहिली निराशा ही जॉनची निराशा म्हणून समजली जाऊ शकते; कारण ११ ऑगस्ट, १८४० रोजी लहान पुस्तक खाल्ल्यानंतर त्याला १९ एप्रिल, १८४४ रोजी निराशेचा सामना करावा लागला. जेव्हा ती निराशा आली, तेव्हा दुसरा देवदूत आपल्या हातात “लेखन” घेऊन खाली उतरला.

“पृथ्वीवर उतरून जाण्यासाठी आणखी एक सामर्थ्यवान देवदूत नेमण्यात आला. येशूने त्याच्या हातात एक लेख ठेविला, आणि तो पृथ्वीवर येत असता त्याने मोठ्याने हाक मारली, ‘बाबेल पडले आहे, पडले आहे.’ त्यानंतर मी निराश झालेल्यांना पुन्हा आपले डोळे स्वर्गाकडे उचलताना पाहिले, आपल्या प्रभूच्या प्रगट होण्याकडे विश्वास व आशेने पाहताना. परंतु अनेक जण जणू काही झोपेत असल्याप्रमाणे, जडत्वाच्या अवस्थेत राहिलेले दिसत होते; तरीही त्यांच्या मुखमुद्रांवर खोल शोकाची छाप मला दिसत होती. निराश झालेल्यांनी पवित्र शास्त्रांतून पाहिले की ते विलंबाच्या काळात होते, आणि त्यांना दर्शनाच्या परिपूर्तीची धीराने प्रतीक्षा करणे आवश्यक होते. ज्या पुराव्यामुळे त्यांनी १८४३ मध्ये आपल्या प्रभूकडे पाहिले होते, त्याच पुराव्यामुळे त्यांनी १८४४ मध्ये त्याची अपेक्षा केली. तरी मी पाहिले की बहुसंख्यांकांजवळ १८४३ मध्ये त्यांच्या विश्वासाला जे तेज व सामर्थ्य चिन्हांकित करीत होते, ते नव्हते. त्यांच्या निराशेने त्यांच्या विश्वासावर म्लानता आणली होती.” Early Writings, 247.

दहाव्या अध्यायात योहान ज्याचे प्रतिनिधित्व करतो ती मिलराइट इतिहासकथा ही पहिल्या आणि दुसऱ्या देवदूताचीही इतिहासकथा आहे. संदेशासह पहिल्या देवदूताचे अवतरण आणि संदेशासह दुसऱ्या देवदूताचे अवतरण, या अनुक्रमे त्या त्या इतिहासांच्या प्रारंभाची खूण करतात; आणि ते दोन्हीही अखेरीस निराशेमध्ये समाप्त झाले, जरी योहान अधिक थेटपणे या दोन्ही देवदूतांच्या संपूर्ण इतिहासाचे चित्रण करीत आहे. २२ ऑक्टोबर १८४४ नंतरही, जेव्हा तिसरा देवदूत संदेशासह आला, तेव्हा १८६३ मधील बंडखोरीची निराशा ही अशा कालखंडाची तिसरी साक्ष पुरविते की जो संदेशाने आरंभ होतो आणि निराशेत समाप्त होतो.

१८ जुलै, २०२० रोजी तिसऱ्या देवदूताच्या चळवळीतील पहिली निराशा ही मिलेराइट्सच्या पहिल्या निराशेला समांतर होती. एक सत्य मुद्रित करून ठेवण्यात आले होते, जसे १८४४ चे सत्य प्रभुने काही गणनांतील एका चुकीवर आपला हात ठेवून मुद्रित करून ठेवले होते, आणि त्यातून मिलेराइट्सची पहिली निराशा उत्पन्न झाली. नंतर जेव्हा ती चूक समजली गेली, तेव्हा यहुदाच्या वंशातील सिंहाने आपला हात दूर केल्याप्रमाणे ती चूक उघड करण्यात आली. १८ जुलै, २०२० ची चूक ही या नकारामुळे उद्भवली की, २२ ऑक्टोबर, १८४४ रोजी, जेव्हा त्याने “वेळ यापुढे राहणार नाही” असे घोषित केले, तेव्हा त्याचा हात उचलला गेला होता, हे मान्य करण्यात आले नाही.

पहिल्या देवदूताच्या पहिल्या निराशेच्या फिलाडेल्फियन चळवळीची गोष्ट असो, अथवा तिसऱ्या देवदूताच्या लाओदिकीया चळवळीच्या पहिल्या निराशेची, त्याचा हात हा मार्गचिन्ह दर्शवितो. १९ एप्रिल १८४४ आणि १८ जुलै २०२० रोजी त्या निराशेने विखुरण्याचा काळ उत्पन्न केला. जे लोक ११ ऑगस्ट १८४० किंवा ११ सप्टेंबर २००१ रोजी एकत्र जमविण्यात आले होते, ते विखुरले गेले, आणि त्यानंतर ख्रिस्ताने आपल्या लोकांना दुसऱ्या वेळेस पुन्हा एकत्र जमविण्यास आरंभ केला.

त्याने ११ सप्टेंबर, २००१ पासून एक लोकसमूह एकत्र करणे सुरू केले होते; कारण ख्रिस्ताच्या बाप्तिस्म्याने जसे दर्शविले आहे, दैवी चिन्ह अवतरते तेव्हाच तो आपल्या शिष्यांना एकत्र करणे सुरू करतो, त्यापूर्वी नव्हे. नंतर, विखुरल्यानंतर, ख्रिस्त आपल्या लोकांना दुसऱ्यांदा एकत्र करतो. ख्रिस्ताने आपल्या बाप्तिस्म्यापासून आपल्या शिष्यांना एकत्र करणे सुरू केले, आणि क्रूसामुळे निर्माण झालेल्या विखुरण्यानंतर, त्याने आपल्या शिष्यांना दुसऱ्यांदा एकत्र करणे सुरू केले. जुलै २०२३ मध्ये सुरू झालेल्या दुसऱ्या एकत्रीकरणाचा भविष्यसूचक तथ्य, १८ जुलै, २०२० रोजी सीलबंद करण्यात आलेल्या गोष्टींचाच एक भाग होता, जरी ते मिलेराइट्सच्या इतिहासातील एक घटक

असल्याचे स्पष्ट होते.

दानियेल अकराव्या अध्यायाच्या चाळिसाव्या वचनात, अथांग खाईतून निघालेल्या पशूने 2020 मध्ये पृथ्वीच्या पशूची दोन्ही शिंगे उठून त्यांचा वध केला. जुलै 2023 मध्ये, प्रभूने आपल्या अंतिम-दिवसांच्या लोकांना दुसऱ्यांदा एकत्र गोळा करण्यास आरंभ केला. एकत्र गोळा करण्याची ही प्रक्रिया पवित्र मिलराइट इतिहासात दर्शविली आहे, आणि त्या इतिहासात, त्याने आपल्या लोकांना दुसऱ्यांदा एकत्र गोळा करण्याच्या दोन ऐतिहासिक साक्षी आहेत. एकत्र गोळा करण्याची ही प्रक्रिया जुलै 2023 पर्यंत मुद्रांकित ठेवलेला एक भविष्यसूचक घटक होता. आपल्या लोकांना दुसऱ्यांदा एकत्र गोळा करण्याचे कार्य युक्रेनियन युद्धाच्या इतिहासकाळात, सातांपैकी असलेल्या आठव्या अध्यक्षाच्या दुसऱ्या निवडणुकीच्या अगदी आधी पूर्ण होते.

११ ऑगस्ट १८४० रोजी, प्रभूने मिलराइट चळवळ एकत्र केली, आणि मे १८४२ मध्ये प्रकाशित झालेल्या १८४३ च्या चार्टच्या परिचयाने त्याने त्या एकत्रीकरणावर शिक्कामोर्तब केले. हा चार्ट मूलभूत संदेशाचे प्रतिनिधित्व करित होता, कारण त्या वेळी तो मिलराइट मंदिराचा पाया घालत होता. ११ ऑगस्ट १८४० रोजी प्रकटीकरण अध्याय दहामधील देवदूताचे अवतरण, ख्रिस्ताच्या बाप्तिस्म्याशी समांतर आहे; त्या बाप्तिस्माने, इतर गोष्टींबरोबरच, ख्रिस्ताने आपल्या शिष्यांची निवड करण्याच्या प्रारंभाची खूण केली.

“योहान, अंद्रिया आणि शिमोन, तसेच फिलिप आणि नथनएल यांच्या बोलावण्याबरोबर ख्रिस्ती मंडळीच्या पायाभरणीची सुरुवात झाली. योहानने आपल्या दोन शिष्यांना ख्रिस्ताकडे वळविले. त्यांपैकी एक, अंद्रिया, याने मग आपल्या भावाला शोधून त्याला तारणहाराकडे बोलावले. त्यानंतर फिलिपला बोलावण्यात आले, आणि तो नथनएलच्या शोधार्थ गेला.” द डिझायर ऑफ एजेस, 141.

इ.स. १७९८ मधील समयाच्या अंतापासून ११ ऑगस्ट १८४० पर्यंत विल्यम मिलर यांचे कार्य हे योहान बाप्तिस्ता याच्या कार्याचे प्रतिनिधित्व करित होते; परंतु प्रकाशितवाक्य दहा मधील देवदूत खाली उतरला, जसे ख्रिस्ताच्या बाप्तिस्मावेळी पवित्र आत्म्याच्या अवतरणाने दर्शविले गेले होते, तेव्हा प्रभूने आपल्या पायाभूत शिष्यांना “एकत्र केले.” हे दोन साक्षीदार दर्शवितात की ख्रिस्ताने आपल्या अंतिम-दिवसांच्या लोकांना ११ सप्टेंबर २००१ रोजी, म्हणजे प्रकाशितवाक्य अध्याय अठरा मधील देवदूत खाली उतरला तेव्हा, एकत्र केले; परंतु मिलराइट्सप्रमाणेच, त्यांची सात गडगडाटांपैकी एका अशा घटकाद्वारे परीक्षा होणे आवश्यक होते जो सीलबंद ठेवण्यात आला होता, आणि त्यानंतर प्रभू आपल्या लोकांना दुसऱ्यांदा एकत्र करील.

देवाच्या अंतिम दिवसांतील लोकांच्या दुसऱ्या एकत्रीकरणाची सुरुवात दानिएल अध्याय अकरा, वचन अकरा यांच्या अगदी शेवटी दर्शविलेल्या इतिहासात झाली, म्हणजेच युक्रेनवरील पुतिनच्या विजयाच्या अगदी आधी, आणि वचन बारा येण्याच्या अगदी आधी, जिथे रशिया आणि पुतिन यांची भविष्यसूचक साक्ष संपते. म्हणून दानिएल अध्याय अकरा, वचन अकरा हे प्रकटीकरण अध्याय अकरा, वचन अकरा यांच्याशी सुसंगत ठरते, कारण तेथेच त्या दोन साक्षीदारांना पुन्हा जीवन दिले जाते.

पवित्र मिलराइट इतिहासात, १९ एप्रिल १८४४ च्या निराशेनंतर प्रभूने आपल्या लोकांना दुसऱ्यांदा एकत्र करावयास सुरुवात केली; आणि त्या काळी आपल्या लोकांना एकत्र करण्यासाठी प्रभूने जे साधन वापरले ते म्हणजे, ते मत्तय अध्याय पंचवीसमधील दहा कुमारींच्या दृष्टांतातील विलंबकाळ, तसेच हबक्कूक अध्याय दोन, यांची पूर्तता करित आहेत, याची जाणीव. मिलराइट लोकांनी आपली स्थिती ओळखून परत येण्यासाठी, त्यांनी स्वतःस देवाच्या भविष्यवाणीच्या वचनात दर्शविलेले असल्याचे ओळखणे आवश्यक होते. ज्यांनी स्वतःला त्याचे लोक असल्याचा दावा केला होता त्यांच्याशी विरोधात, तेच देवाचे लोक आहेत, हे त्यांना पाहणे आवश्यक होते. आपल्या निराश झालेल्या लोकांना एकत्र करित असताना, तो अन्यजातींसाठी उभारलेल्या ध्वजाचे एक उदाहरण पुरवित होता; अशा प्रकारे तो आपल्या खऱ्या, परंतु निराश झालेल्या लोकांतील आणि केवळ स्वतःला त्याचे लोक म्हणविणाऱ्या लोकांतील भेद अधोरेखित करित होता.

आणि त्या दिवशी यशयाच्या मुळापासून एक अंकुर उभा राहिल; तो लोकांसाठी ध्वजासारखा उभा राहिल; त्याच्याकडे अन्यजाती येतील; आणि त्याचे विश्रांतीस्थान गौरवशाली असेल. आणि त्या दिवशी असे घडेल, की प्रभु आपला हात दुसऱ्यांदा पुढे करून आपल्या उरलेल्या लोकांचा अवशेष परत मिळविल, जो अस्सिरिया, आणि मिसर, आणि पथोस, आणि कूश, आणि एलाम, आणि शिनार, आणि हमाथ, आणि समुद्रातील बेटांहून शिल्लक राहिला असेल. आणि तो राष्ट्रांसाठी ध्वज उभा करील, आणि इस्राएलच्या हाकलून दिलेल्यांना एकत्र जमविल, आणि यहूदाच्या विखुरलेल्यांना पृथ्वीच्या चारही कोपऱ्यांतून गोळा करील. यशया 11:10-12.

जेव्हा संदेष्टा यिर्मया 19 एप्रिल, 1844 रोजी निराश झालेल्यांचे प्रतिनिधित्व करतो, तेव्हा त्याने हे स्पष्ट केले की तो आता "उपहासकांच्या सभेशी" संबंध ठेवत नव्हता; कारण त्यांनी 1843 मधील अयशस्वी भाकीताचा उपयोग, यिर्मयाने प्रतिनिधित्व केलेले लोक खोटे संदेष्टे आहेत, याचा पुरावा म्हणून केला होता.

मी उपहास करणाऱ्यांच्या सभेत बसलो नाही, आणि आनंदही मानला नाही; तुझ्या हातामुळे मी एकटाच बसलो; कारण तू मला संतापाने परिपूर्ण केले आहेस. यिर्मया 15:17.

"उपहास करणाऱ्यांच्या मंडळीने" यिर्मयाने प्रतिनिधित्व केलेल्यांना बाहेर काढले होते.

"अनेकांना त्यांच्या अविश्वासी बंधूंनी छळले. मंडळीतील आपले स्थान टिकवून ठेवण्यासाठी, काहींनी आपल्या आशेविषयी मौन बाळगण्यास संमती दिली; परंतु इतरांना असे वाटले की देवाप्रती निष्ठा त्यांना त्याने त्यांच्या विश्वासूपणावर सोपविलेल्या सत्यांना अशा रीतीने लपविल्यास मनाई करते. ख्रिस्ताच्या आगमनावरील आपला विश्वास व्यक्त केल्याखेरीज दुसऱ्या कोणत्याही कारणास्तव थोडे नव्हे तर बरेच जण मंडळीच्या सहवासातून वगळले गेले. आपल्या विश्वासाच्या या परीक्षेला तोंड देणाऱ्यांसाठी संदेष्ट्याची ही वचने अत्यंत मौल्यवान होती: 'तुमचे बंधू, ज्यांनी तुमचा द्वेष केला, ज्यांनी माझ्या नावाकरिता तुम्हाला बाहेर काढिले, त्यांनी म्हटले, परमेश्वराचा गौरव होवो: परंतु तो तुमच्या आनंदासाठी प्रकट होईल, आणि ते लज्जित होतील.' यशया 66:5." द ग्रेट कॉन्ट्रोव्हर्स, 372.

जेव्हा प्रभु परकीय राष्ट्रांसाठी ध्वज उभारिल, तेव्हा ते त्या वेळी घडेल जेव्हा त्याने आपल्या लोकांच्या अवशेषांना, जे इस्राएलचे हृदय झालेले आहेत, एकत्र करण्यासाठी दुसऱ्यांदा आपला हात पुढे केला असेल. ते तेच आहेत जे आता "उपहासकांच्या सभेत" बसत नाहीत.

"यशयाचे मूळ" हे दोन रक्तवंशांचे प्रतीक आहे—एक यहूदी धर्मातील आणि दुसरा यहूदी धर्माबाहेरील रक्तवंशाशी संयुक्त असा—आणि ते केवळ येशूच्या रक्तवंशाचे प्रतिनिधित्व करित नाही, तर देवत्व आणि मानवता यांच्या संयोगाचेही एक प्रतीक आहे; कारण उभारलेले निशाण अशा लोकांचे प्रतिनिधित्व करते की ज्यांना देवत्व आणि मानवता यांच्या संयोगाच्या स्थितीत व अनुभवात सर्वकाळासाठी मुद्रित करण्यात आले आहे; आणि हाच अर्थ दानियेल अध्याय अकराच्या दहाव्या वचनात "दुर्ग" या प्रतीकाद्वारेही दर्शविला आहे. दहाव्या वचनात, "दुर्ग" म्हणजे मस्तक, या भविष्यसूचक समजुतीद्वारे एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या मुद्रांकनाचा काळ सूचित केला आहे. अकराव्या वचनाच्या इतिहासात आणि युकेनियन युद्धात, निराश झालेल्या निष्कासितांना एकत्र करण्यासाठी प्रभु दुसऱ्यांदा आपला हात पुढे करतो.

म्हणून, दानियेल अकराव्या अध्यायाच्या साक्षीला रचना म्हणून धरून, आम्ही रविवारी कायद्याच्या अगोदरच भविष्यवाणीतील इतिहासात पोपसत्तेचा हस्तक्षेप ओळखला आहे. ट्रम्पद्वारे दर्शविलेल्या रिपब्लिकन शिंगाचे कार्य आम्ही पाहिले आहे, जेव्हा तो सातांपैकी असलेला आठवा होतो आणि चर्च व राज्य यांचे संयोग घडवून आणण्याचे कार्य सुरू करतो. मक्कबी लोकांद्वारे दर्शविल्याप्रमाणे, आमच्याकडे प्रोटेस्टंटवादाच्या धर्मत्यागी शिंगाची रेषा आहे. त्याच इतिहासात, जो त्या वचनेद्वारे दर्शविला आहे, आम्ही सात मेघगर्जनांची रेषा लागू करतो, जी दहा कुमारीकांच्या दृष्टांताचीही रेषा आहे; आणि खरी प्रोटेस्टंट शिंगाच्या कार्याची रूपरेषा दर्शविणाऱ्या तीन देवदूतांच्या रेषेबरोबरच, एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या अनुभवाची ओळख करून देतो. त्या इतिहासात खरी प्रोटेस्टंट शिंगासाठीच्या घटनांपैकी एक घटना म्हणजे दुसरे एकत्रीकरण.

दुसरे एकत्रीकरण दुसऱ्या देवदूताच्या संदेशाच्या इतिहासात घडले, आणि ते 1844 पासून 1863 पर्यंत तिसऱ्या देवदूताच्या इतिहासातही घडले, ज्यायोगे प्रभु आपल्या विखुरलेल्या कळपाला एकत्र करण्यासाठी दुसऱ्यांदा आपला हात पुढे करीत आहे, याविषयी मिलराइट इतिहासातून दोन साक्षी स्थापन होतात.

“२३ सप्टेंबर रोजी, प्रभूने मला दाखविले की, त्याने आपल्या लोकांच्या उरलेल्या अवशेषांना पुन्हा मिळविण्यासाठी दुसऱ्यांदा आपला हात पुढे केला आहे, आणि या एकत्रीकरणाच्या काळात प्रयत्न दुप्पट केले गेले पाहिजेत. विखुरण्याच्या काळात इस्राएलास मार बसला व तो फाडला गेला; परंतु आता, या एकत्रीकरणाच्या काळात, देव आपल्या लोकांना बरे करील आणि त्यांचे घाव बांधील. विखुरण्याच्या काळात सत्याचा प्रसार करण्यासाठी केलेल्या प्रयत्नांचा फारच थोडा परिणाम झाला, अगदी थोडे किंवा काहीच साध्य झाले नाही; परंतु एकत्रीकरणाच्या काळात, जेव्हा देवाने आपल्या लोकांना एकत्र करण्यासाठी आपला हात लावला आहे, तेव्हा सत्याचा प्रसार करण्यासाठी केलेल्या प्रयत्नांचा त्यांच्या हेतूनुसार परिणाम होईल. सर्वांनी कार्यात एकचित्त व उत्साही असले पाहिजे. मी पाहिले की, आता या एकत्रीकरणाच्या काळात आपल्याला मार्गदर्शक ठरावेत म्हणून विखुरण्याच्या काळातील उदाहरणांचा कोणाहीने उल्लेख करणे चुकीचे होते; कारण जर देवाने आता आपल्यासाठी तेव्हाइतकेच केले, त्याहून अधिक काही केले नाही, तर इस्राएल कधीही एकत्र केला जाणार नाही.” Early Writings, 74.

Early Writings च्या परिशिष्टामध्ये, बहिण व्हाइट वरील उद्धृत टिप्पणीचे स्पष्टीकरण करतात:

“३. पृष्ठ ७४ वरील, प्रभूने ‘आपल्या लोकांच्या उरलेल्या अवशेषास परत मिळविण्यासाठी दुसऱ्यांदा आपला हात पुढे केला होता,’ हा दृष्टिकोन केवळ ख्रिस्ताची वाट पाहणाऱ्यांमध्ये एके काळी अस्तित्वात असलेल्या ऐक्य व सामर्थ्य यांनाच, आणि त्याने आपल्या लोकांना पुन्हा एकत्र करणे व उभारणे आरंभ केले होते या वस्तुस्थितीलाच संदर्भित करतो.” Early Writings, 86.

११ ऑगस्ट १८४० ते २२ ऑक्टोबर १८४४ यांचे प्रतिनिधित्व करणारा सात मेघगर्जनांचा पवित्र इतिहास, २२ ऑक्टोबर १८४४ ते १८६३ मधील बंडापर्यंतच्या पवित्र इतिहासाचा प्रकार होता. ओळीवर ओळ, पहिला इतिहास शहाण्या कुमारींचे उदाहरण दर्शवित होता, आणि दुसरी ओळ मूर्ख कुमारींचे उदाहरण पुरवित होती. दोन्ही इतिहासांची सुरुवात अशा वेळी झाली, जेव्हा एक देवदूत अशा संदेशासह उतरला की जो खाल्ला जाणे अपेक्षित होते. त्या देवदूताचे आगमन या दोन्ही इतिहासांत एका परीक्षेच्या प्रक्रियेची सुरुवात ठरले, ज्यामुळे विखुरण निर्माण झाले; आणि १८४९ पर्यंत, सिस्टर व्हाइट यांना असे दर्शविले जात होते की प्रभु पुन्हा दुसऱ्यांदा आपला हात पुढे करीत होते, यावेळी २२ ऑक्टोबर १८४४ रोजी विखुरले गेलेल्यांना एकत्र करण्यासाठी.

महान निराशेमुळे ते विखुरले गेले होते, जसे १९ एप्रिल १८४४ रोजी शहाणे लोक त्यांच्या पहिल्या निराशेमुळे विखुरले गेले होते. दुसऱ्या एकत्रीकरणाने हे ओळखले की प्रभूने “आपल्या लोकांना पुन्हा एकत्र आणण्यास आणि उभे करण्यास आरंभ केला होता.” दुसऱ्या एकत्रीकरणात प्रभूच्या कार्यामध्ये असा ध्वज उभारणे समाविष्ट आहे, जो संदेशावर एकमेकांशी एकरूप झालेला आहे, आणि ज्याचे मानवत्व त्याच्या दैवीत्वाशी एकरूप झालेले आहे. त्या ध्वजाचा उद्देश देवाच्या दुसऱ्या कळपाला बाबेलमधून बाहेर बोलाविणे हा आहे, जे पुरुष आणि स्त्रिया तो ध्वज पाहून पूर्ण होते.

ध्वजच ते सैन्य आहे, ज्यांनी रविवार-कायद्याच्या कसोटीच्या काळात आपली मानवता ख्रिस्ताच्या दैवीत्वाशी एकरूप केली आहे. अशा प्रकारे, दुसरे एकत्रीकरण “यिशायाचे मूळ” याची ओळख करून देते; ते उंचावले जाईल, आणि रुथच्या द्विगुणित भविष्यसूचक प्रतीकात्मकतेस वहन करील—रुथ ही एक अन्यजाती स्त्री, जिला ध्वजाद्वारे एकत्र करण्यात येते, बोअझशी संलग्न होऊन; बोअझ हा एक लक्ष चव्वेचाळीस हजारांचा प्रतीक आहे, आणि तसाच उद्धारकर्त्याचाही एक प्रतीक आहे, ज्याने रुथसाठी किंमत चुकविली आणि जो तिचा निकटचा नातलग होता. मानवी स्वभावाच्या पतित देहाशी ख्रिस्ताच्या दैवी स्वभावाच्या अवताररूप एकीकरणात, तो आपला निकटचा नातलग झाला. जो ध्वज उंचावला जातो तो म्हणजे संदेशाद्वारे एकत्र झालेले ते लोक, जे रविवार-कायद्यापूर्वी आपल्या मानवतेला

ख्रिस्ताच्या दैवीत्वाशी जोडण्याचे कार्य अंतिमरूपास नेतात.

आपण हा अभ्यास पुढील लेखात पुढे चालू ठेवू.

“बायबलचा अभ्यास जितका वाढतो, तितकी त्याविषयीची कदर अधिक वाढते. विद्यार्थी कोणत्याही दिशेने वळला, तरी त्याला तेथे देवाचे अनंत ज्ञान आणि प्रेम प्रकट झालेले दिसेल.

“यहूदी व्यवस्थेचे महत्त्व अद्याप पूर्णपणे समजले गेलेले नाही. तिच्या विधी आणि प्रतीकांमध्ये विशाल व गूढ सत्ये छायारूपाने प्रकट केली आहेत. सुवार्ता ही तिची गूढे उघडणारी किल्ली आहे. उद्दाराच्या योजनेचे ज्ञान प्राप्त झाल्यामुळे, तिची सत्ये समजासाठी उघडली जातात. आपण जितके समजतो त्यापेक्षा कितीतरी अधिक, या अद्भुत विषयांचे आकलन करणे हा आपला विशेषाधिकार आहे. आपण देवाच्या गूढ गोष्टी समजून घ्याव्यात. जे लोक खेदपूर्ण अंतःकरणाने देवाचे वचन शोधत आहेत, आणि केवळ तोच देऊ शकणाऱ्या ज्ञानाच्या अधिक लांबी, रुंदी, खोली व उंची यांसाठी प्रार्थना करीत आहेत, अशा लोकांवर प्रकट केलेल्या सत्यांकडे पाहण्याची देवदूतांची इच्छा आहे.”

“आपण या जगाच्या इतिहासाच्या समाप्तीकडे जसे जवळ जात आहोत, तसे शेवटच्या दिवसांशी संबंधित भविष्यवाण्या विशेषतः आपल्या अभ्यासाची मागणी करतात. नव्या करारातील पवित्र शास्त्रांचे शेवटचे पुस्तक आपल्याला समजणे आवश्यक असलेल्या सत्याने परिपूर्ण आहे. सैतानाने अनेकांच्या मनांवर अंधत्व आणले आहे, त्यामुळे प्रकटीकरणाचा अभ्यास न करण्यासाठी कोणतेही कारण मिळाले तरी ते त्यात आनंद मानू लागले आहेत. परंतु ख्रिस्ताने आपल्या सेवक योहानाद्वारे येथे शेवटच्या दिवसांत काय होईल हे घोषित केले आहे, आणि तो म्हणतो, ‘धन्य आहे तो जो वाचतो, आणि जे या भविष्यवाणीतील वचने ऐकतात, व त्यात लिहिलेल्या गोष्टी पाळतात.’ प्रकटीकरण 1:3.”

“‘हेच अनंत जीवन आहे,’ ख्रिस्त म्हणाला, ‘की त्यांनी तुला, एकमेव खऱ्या देवाला, आणि तू ज्याला पाठविले आहेस त्या येशू ख्रिस्ताला ओळखावे.’ योहान 17:3. असे का आहे की आपण या ज्ञानाचे मूल्य जाणत नाही? या गौरवशाली सत्यांनी आपल्या अंतःकरणात प्रज्वलित का होऊ नये, आपल्या ओठांवर थरथर का कापू नये, आणि आपल्या संपूर्ण अस्तित्वात का व्यापून राहू नये?”

“देवाने आपले वचन आपल्याला दिल्याने, आपल्या तारणासाठी आवश्यक असलेल्या प्रत्येक सत्याचा ताबा त्याने आपल्याला दिला आहे. हजारो लोकांनी या जीवनजलाच्या विहिरींतून पाणी काढले आहे, तरीही त्या पुरवठ्यात काहीही घट झालेली नाही. हजारोंनी प्रभूला आपल्या समोर ठेवले आहे, आणि त्याच्याकडे निहारून ते त्याच प्रतिमेत परिवर्तित झाले आहेत. त्याचा स्वभाव सांगताना—ख्रिस्त त्यांच्यासाठी काय आहे, आणि ते ख्रिस्तासाठी काय आहेत हे निवेदन करताना—त्यांचा आत्मा त्यांच्या अंतःकरणात प्रज्वलित होतो. परंतु या शोधकांनी या महान आणि पवित्र विषयांचा संपूर्ण थांग लावलेला नाही. तारणाच्या रहस्यांचा शोध घेण्याच्या या कार्यात अजून हजारो जण सहभागी होऊ शकतात. ख्रिस्ताचे जीवन आणि त्याच्या ध्येयाचे स्वरूप यांचे चिंतन केले जात असता, सत्याचा शोध लावण्याच्या प्रत्येक प्रयत्नात प्रकाशकिरणे अधिक स्पष्टपणे प्रकट होतील. प्रत्येक नव्या शोधात, आतापर्यंत उलगडले गेले आहे त्यापेक्षा अधिक गहिरे आणि मनोवेधक काहीतरी प्रकट होईल. हा विषय अक्षय आहे. ख्रिस्ताचा अवतार, त्याचे प्रायश्चित्तमय बलिदान आणि मध्यस्थीचे कार्य यांचा अभ्यास, काळ आहे तोपर्यंत, परिश्रमी विद्यार्थ्यांच्या मनाला व्यापून टाकील; आणि स्वर्गाकडे, त्याच्या अगणित वर्षांकडे पाहत, तो उद्गार काढील, ‘भक्तीचे रहस्य महान आहे.’”

“अनंतकाळात आपण ते शिकू, जे आपण येथे मिळविणे शक्य असलेले प्रबोधन प्राप्त केले असते, तर आपल्या समजुतीस उघड झाले असते. उद्दाराचे विषय अनंत युगानुयुगे उद्भरितांच्या हृदयांना, मनांना आणि जिभांना व्यापून टाकतील. ते त्या सत्यांना समजतील, जी ख्रिस्ताने आपल्या शिष्यांसमोर उलगडून दाखविण्याची आकांक्षा बाळगली होती, परंतु जी त्यांच्या जवळ ग्रहण करण्याइतकी श्रद्धा नव्हती. सदासर्वकाळ ख्रिस्ताच्या परिपूर्णतेचे आणि गौरवाचे नवे-नवे दर्शन प्रगट होत राहिल. अंतहीन युगानुयुगे विश्वासू गृहस्वामी आपल्या खजिन्यातून जुन्या आणि नव्या अशा गोष्टी बाहेर काढित राहिल.” Christ’s Object Lessons, 132-134.

